

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-1/15-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, Mirjane Čačić i Ljiljane Karlovičan-Đurović, članica vijeća, te sudske savjetnice Lidije Ravlić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Ministarstva poljoprivrede Republike Hrvatske, Z., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Zagreb, klasa: UP/II-008-07/14-01/218, urbroj: 401-01/04-14-02 od 27. studenog 2014., radi prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj 15. travnja 2015.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/14-01/218, urbroj: 401-01/04-14-02 od 27. studenog 2014.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika, povodom žalbe B. N. iz Z., P. 14, poništeno je rješenje Ministarstva poljoprivrede Republike Hrvatske, klasa: UP/I-008-02/14-01/04, urbroj: 525-06/0870-14-2 od 2. travnja 2014., u dijelu kojim je odbijen zahtjev za dostavu lovnogospodarskih osnova i odobren podnositelju zahtjeva pristup informacijama navedenim u točki 2. tog rješenja, te naloženo Ministarstvu da u roku osam dana od dana primitka rješenja postupi sukladno tom rješenju, a u preostalom dijelu je žalba odbijena.

Ministarstvo je podnijelo ovom Sudu tužbu kojom traži poništenje rješenja Povjerenika za informacije radi pogrešne primjene materijalnog prava. Tužitelj navodi da je dana 30. siječnja 2014. putem elektronske pošte zaprimio zahtjev za pristup informacijama korisnika B. N. iz Z., P. 14., kojim je zatražio pristup informacijama – preslike lovnogospodarskih osnova za državna lovišta XI/3- južna K. 1., gdje je koncesionar lovačko društvo „S.“, XI/4-j. K. 2, gdje je koncesionar „K.“ d.d., K. T. 1, XI/5-j. K. 3 gdje je koncesionar „M. obrt“, vlasnik I. I. iz S., XI/6- P. K., gdje je koncesionar „V.“ V., te informacije i podatke za ta državna lovišta o tome postoji li taksativni popis katastarskih čestica u/na kojima se nalaze ta državna lovišta, te jesu li označene zemljišno knjižne čestice na kartama za ta državna lovišta, a kako su prvotno određene granice tih lovišta postoji li neki geodetski elaborat. U postupku odlučivanja o zahtjevu za pristup informacijama tužitelj je donio rješenje od 2. travnja 2014. kojim se zahtjev odbija sukladno članku 23. stavak 5. točka 2. i 4.

Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13.- u daljnjem tekstu: Zakon). U odnosu na prvi dio zahtjeva kojim se traži preslika lovnogospodarskih osnova navodi da je člankom 43. Zakona o lovstvu (Narodne novine, broj 140/05., 75/09. i 14/14.) propisano da lovni ovlaštenik u zajedničkom državnom lovištu donosi lovnogospodarsku osnovu za lovište uz odobrenje ministarstva u roku od 90 dana od dana sklapanja ugovora o koncesiji, odnosno ugovora o zakupu lovišta. Člankom 47. Zakona o lovstvu propisano je da se izrada lovnogospodarske osnove, te njihove revizije moraju povjeriti pravnoj ili fizičkoj osobi koja je licencirana za tu djelatnost. Licencu izdaje Hrvatska komora inženjera šumarstva i drvne tehnologije. Tužitelj navodi Pravilnik o sadržaju, načinu izrade i postupku donošenja, odnosno odobravanje lovnogospodarske osnove, programa uzgoja divljači i programa zaštite divljači (Narodne novine, broj 40/06., 92/08., 39/11. i 41/13.), koji propisuje sadržaj, način izrade te postupak donošenja odnosno odobravanja lovnogospodarske osnove. Pod donošenjem se razumijeva povjeravanje izrade lovnogospodarske osnove, te njihove revizije ovlaštene od pravne ili fizičke osobe te dostava istih Ministarstvu. Pod odobrenjem podrazumijeva se donošenje upravnog akta od strane Ministarstva o odobravanju lovnogospodarske osnove odnosno njihove revizije. Sve troškove u vezi s izradom, odnosno revizijom lovnogospodarske osnove snosi lovni ovlaštenik i tako donesena, odnosno odobrena javnogospodarska osnova smatra se njegovim vlasništvom. Lovno gospodarska osnova predstavlja planski akt lovnog ovlaštenika kojim se detaljno uređuje gospodarenje s lovištem u skladu s mogućnostima stanišnog te brojnosti i stanjem populacije divljači koja se u lovištu uzgaja ili se njezino uzgajanje propisuje. Provedba lovnogospodarske osnove obveza je lovoovlaštenika prava lova u odnosu na pravne i fizičke osobe koji zaštićuju divljač na površinama izvan lovišta. Sukladno odredbi članka 5. stavak 1 točka 8. Zakona, definirano je tko se smatra „vlasnikom informacije“ u smislu odredbi tog Zakona, a to je nadležno tijelo javne vlasti Republike Hrvatske, u okviru čijeg djelovanja je informacija nastala. Tražena informacija nije nastala djelovanjem tužitelja već je istu sukladno navedenoj proceduri izradio odnosno donio lovoovlaštenik.

Nadalje, tužitelj smatra da se lovnogospodarske osnove ne smatraju informacijom u smislu odredbi zakona a koje bi tužitelj posjedovao. Tužitelj smatra da je nejasno rješenje iz osporenog rješenja prema kojem tuženo tijelo navodi u primjeni odredbe članka 5. stavak 1 točke 8. Zakona da nije od važnosti tko je vlasnik informacije, već samo posjeduje li tijelo javne vlasti od kojeg je informacija zatražena ili ne tu informaciju što drže proizvoljnim i time se neopravdano zanemaruje činjenica da elaborat nije nastao djelovanjem ovog tijela na način da ga je ono izradilo već samo odobrilo odnosno potvrdilo da je izrađeno u skladu s odredbama Zakona o lovstvu te ostalih provedbenih propisa. Primjerak elaborata lovoovlaštenika koji je pohranjen kod tužitelja ima značenje kontrole pri nadzoru radi provjere identičnosti s odobrenim elaboratom odnosno sprečavanje zlouporabe ili promjene u odobrenom elaboratu. Tužitelj drži nespornim da se lovnogospodarskom osnovom kao planskim aktom detaljno uređuje gospodarenje određenom divljači lovištem za određeno razdoblje s ciljem zaštite dobra od interesa za Republiku Hrvatsku, a tužitelj kao nadležno tijelo ima obvezu i odgovornost svojim djelovanjem pružati konkretnu pravnu zaštitu te nadzor korištenja javnim dobrom, zaštitu od njegova ugrožavanja, kao i drugo prema odredbama Zakona o lovstvu. Navodi da je sporno pitanje kod prava na „umnožavanje“ elaborata, za koji opetovano napominju da je vlasništvo lovoovlaštenika te kao bitnim ističu da se u elaboratu nalaze recentni podaci (klima, hidrologija, pedologija i dr.), koji su dostupni ovlaštenim/licenciranim izrađivačima uz određene naknade. Nakon prikupljenih recentnih podataka izrađivač elaborata iste ugrađuje u elaborat te uz stečeno znanje i vještine pretvara u cjelovit elaborat pod nazivom lovnogospodarska osnova, pa se može reći da se radi o svojevrsnom autorskom jedinstvenom dijelu koje je potom „prodao“ lovoovlašteniku za određenu naknadu. Stoga smatraju da bi se primjenom odredaba zakona u ovom slučaju u potpunosti izgubio prvotni smisao tog zakona, čak štoviše, povrijedila bi se autorska prava izvođača i vlasnička prava

lovoovlaštenika, koji bi na taj način stekli pravo pokretanja tužbe prema tužitelju zbog neovlaštenog umnožavanja elaborata. Ukoliko je zakon predvidio da je tijelo javne vlasti Republike Hrvatske dužno dostaviti korisniku svaku informaciju koju posjeduje onda od tijela javne vlasti može zatražiti primjerice presliku „Rječnika stranih riječi“. Uz to napominje i iznosi kao shvaćanje da zakonu podliježe akt, kako je tuženik i sam naveo, kojim nadležno tijelo nešto odobrava, a ne odobreni akt u svojstvu elaborata. Uz to navodi da zatražena informacija lovnogospodarske osnove koju je u konkretnom predmetu korisnik zatražio imaju ukupno cca 1260 stranica tvrdoga uveza. Tužitelj u potpunosti podržava omogućavanje i osiguranje ostvarivanja prava na pristup informacijama fizičkim i pravnim osobama putem otvorenosti javnosti djelovanja, ali isključivo kada se radi o informaciji ili određenom dostupnom dokumentu, a ne o umnožavanju elaborata kao skupa dokumenata s određenim recentnim podacima o vlasništvu treće osobe, koju je izradila recentirana odnosno ovlaštena osoba.

Predlaže stoga Sudu da tužbu uvaži i poništi osporeno rješenje.

Povjerenik za informiranje u svom odgovoru na tužbu tužbene navode smatra neosnovanim, a zbog izbjegavanja ponavljanja razloga danih u obrazloženju u cijelosti ostaje kod tih razloga. Uz odredbe Zakona o lovstvu navodi i odredbe Pravilnika o sadržaju, načinu izrade i postupku donošenja odnosno odobravanja lovnogospodarske osnove, programa uzgoja divljači i programu zaštite divljači (Narodne novine, broj 4/06., 92/08., 39/11. i 41/13.) koji Pravilnik propisuje sadržaj, način izrade te postupak donošenja odnosno odobravanja lovnogospodarske osnove, programa uzgoja divljači i programa zaštite divljači. Iz navedenih odredbi drži razvidnim kako je lovnogospodarska osnova akt kojim se planski uređuje gospodarenjem s lovištem, a funkcija i zaštita i očuvanje biološke i ekološke ravnoteže prirodnih staništa divljači kao i osiguranje trajnog korištenja prava lova te održavanje biološke raznolikosti genofonda divljači i drugih životinjskih vrsta. Osnovom se propisuje cilj lovnog gospodarenja, a koji mora biti u skladu s mogućnostima staništa za divljač koja u lovištu prirodno obitava ili se prvenstveno uzgaja, te koji osigurava uzgoj zdrave i otporne divljači uz očuvanje zaštićenih vrsta.

Predlaže Sudu da tužbu odbije i potvrdi rješenje tuženika.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10. i 143/12.) odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju.

Zainteresirana osoba B. N. nije dostavio odgovor na tužbu.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Postupajući po tužbi tužitelja, Sud je izvršio uvid u cjelokupni spis tuženika, te spisu priložene dokaze.

Kako tužitelj osporava samo primjenu prava, a činjenice su nesporne, te kako stranke u tužbi a isto tako niti odgovori na tužbu izričito ne zahtijevaju održavanje rasprave, Sud je konkretni spor riješio bez rasprave temeljem odredbe članka 36. točka 4. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10. i 143/12.).

Odredbom članka 6. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13) propisano je da su informacije dostupne svakoj domaćoj ili stranoj fizičkoj i pravnoj osobi u skladu s uvjetima i ograničenjima ovog Zakona.

Prema odredbi članka 15. stavak 1. tijela javne vlasti ograničit će pristup informacijama koje se tiču svih postupaka koje vode nadležna tijela u predistražnim i istražnim radnjama za vrijeme trajanja tih postupaka, kao i u slučajevima predviđenim stavkom 2. i 3. tog članka.

Osporenim rješenjem je djelomično uvažena žalba i omogućeno korisniku B. N. pristup informacijama i to navedenim lovnogospodarstvenim osnovama.

Prema ocjeni Suda, osnovano je tuženik ocijenio da je lovnogospodarska osnova informacija u smislu navedenog Zakona o pravu na pristup informacijama. Pritom, tuženik razgraničava pojam vlasnika informacije i sam pojam informacije, sukladno članku 5. Zakona o pravu na pristup

informacijama, te pravilno zaključuje da je odlučno pitanje posjeduje li tijelo javne vlasti informaciju ili ne, pa u ovom slučaju nije odlučna činjenica tko je vlasnik informacije.

U ovom slučaju je razvidno da tužitelj posjeduje zatražene lovnogospodarske osnove sukladno odredbama Zakona o lovstvu, jer upravo radi ovlasti nadzora je zakonom propisana obveza izrade lovnogospodarske osnove u zakonom propisanom postupku, kako to tužitelj navodi u tužbi. Lovnogospodarska osnova, iako planski akt, od javnog je interesa, jer se tim aktom uređuje gospodarenje s divljači što je zakonom propisano kao interes Republike Hrvatske.

Stoga Sud nalazi da je tuženik imao osnove odobriti pristup informacijama, što se u ovom slučaju navedene lovnogospodarske osnove. Time se ne podrazumijeva preslika ovih planskih akata o trošku javnopravnoga tijela. Sud nalazi da troškove preslike nije dužno snositi javnopravno tijelo, već omogućiti korisniku informacije pristup uz naknadu sukladno čl. 19. st. 2. Zakona o pravu na pristup informacijama.

U odnosu na tužbene navode u kojima tužitelj ističe da se u elaboratu nalaze recentni podaci (klima, hidrologija, pedologija i dr.), Sud navodi da Zakon o pravu pristupa informacijama propisuje mogućnost ograničenja pristupa informaciji ako je informacija klasificirana stupnjem tajnosti, sukladno zakonu kojim se uređuje tajnost podataka. Prema podacima spisa predmeta ne proizlazi da bi neki od tih podataka bili klasificirani stupnjem tajnosti što bi predstavljalo osnov za ograničenje pristupa informaciji, pa ovaj tužbeni prigovor Sud ocjenjuje neosnovanim.

Nadalje, lovnogospodarska osnova ne predstavlja autorsko pravo izrađivača u smislu odredaba Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima, jer se radi o planskom aktu koji se izrađuje i odobrava u postupku predviđenim zakonom, primjerak kojeg se i nalazi u Ministarstvu poljoprivrede radi ostvarivanja nadzora nad gospodarenjem lovištem i divljači, jer je divljač dobro od interesa za Republiku Hrvatsku i ima njezinu osobitu zaštitu kako je i propisano člankom 4. Zakona o lovstvu (Narodne novine, broj 140/05., 75/09., 153/09. i 14/14.).

Stoga je Sud osporeno rješenje ocijenio zakonitim.

Slijedom iznijetog, temeljem odredbe članka 57. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12. i 152/14.), tužbu odbiti kao neosnovanu.

U Zagrebu 15. travnja 2015.

Predsjednica vijeća
Lidija Vukičević, v.r.